

BAX2Give Care4Life 2019

Geschreven door: Gerd de Lange

Zomerse hardloop- en mountainbike taferelen voor het goede doel

Zaterdagochtend 29 juni 2019 even na negenen ... nog net kunnen profiteren van gratis parkeren bij de Appie in Doetinchem ... een beetje duffig terug naar huis met de auto vol boodschappen voor de week erop. En toen ineens ... BAM ... klaar-wakker en de bloedbaan weer vol met dansende gelukshormoontjes ... mijn blik werd onweerstaanbaar getrokken naar een tintel-frisse soepel rennende verschijning met wapperende blonde manen, strak afgekleed in een zwart-rose BAX2Give – Care4Life tenuetje ... plotsklaps zat ik weer helemaal middenin het geweldige evenement van vorig weekend waar ik en velen met mij deel van uit maakten.

Hoe het allemaal begon en uiteindelijk tot een climax kwam

De dagen voor kerst 2018 hadden een vreemd hol gevoel ... een soort van zwart gat gevuld met ledigheid. De 5 voorgaande jaren stond die periode namelijk volledig in het teken van de deelname aan alweer een BAX2Give hardloop-estafette van hot naar her met als hoger doel geld in te zamelen voor, in ieder geval wat betreft de laatste 2 edities, lokale goede doelen. In 2017 was zelfs sprake van de 'final edition', maar het BAX bloed kruipt waar het niet gaan kan en de organisatie kon niet ontsnappen aan de immer toenemende kriebel-jeuk aan hun evenementenorgaan, zeer waarschijnlijk mede-veroorzaakt door de processierups, die daarmee duidelijk laat zien ook goede eigenschappen te bezitten. Luid was derhalve het gejuich na de mededeling tijdens de reünie van juni 2018 bij de City Beach Doetinchem dat we 22 en 23 juni 2019 met stip in onze agenda moesten noteren voor de eerste zomer-editie ... op die bewuste avond werden er op het Simonsplein al heel wat aanmeldformulieren ingevuld en er was nauwelijks reclame voor nodig om ook de laatste plekken bezet te krijgen.

Datzelfde Simonsplein vulde zich een jaar later met een lang deinend lint van zongebruinde atleten gestoken in een naadloos aansluitende zwart-rose Care4Life outfit. Uiteraard was er sprake van hier en daar een pijntje, een stram spiertje of een gehavend zitvlak ... maar zonder uitzondering hadden allen een grote lach op het gezicht van oor-tot-oor en een enkeling pinkte zelfs een vreugdetraantje weg.

Maar liefst 53 hardlopers, 8 mountainbikers en een 5-tal begeleidende chauffeurs/fietsers/fotograaf hadden hun Titanentocht volbracht van Maastricht tot Doetinchem en werden eervol binnengehaald door familie en vrienden en zelfs enkele oud-deelnemers die door blessureleed niet mee konden doen waren van de partij.

Helaas waren we vergeten het Guinness Book of Records uit te nodigen, want wat volgde nadat we onder de sproeihoog van de brandweer het terrein van City Beach opstroomden was zonder enige twijfel de grootste knuffelpartij die ooit in de Achterhoek heeft plaatsgevonden. "Sport verbreedert" wordt wel eens gezegd ... maar een weekend samen optrekken, met een zweetreet samengeperst en in enkele gevallen zelfs onder een knuffeldekentje tegen de nachtelijke kou in een pendelbusje zitten, stinkend en dampend in de grote bus naar een volgende stopplek rijden, middernachtelijk karaoke-blèren in een donker bos, samen naar een rood-witte Pieterpad-routemarkering zoeken, lekker spoelend & spetterend weer enigszins schoon weken in een zwembad en simpelweg een mandarijntje of een slokje water delen schept een band voor het leven. Ook de mensen die voor het eerst deelnemen hebben dat gevoel ervaren en zullen hun uiterste best doen er volgende keer ook weer bij te zijn.

Uiteraard is de sportieve uitdaging een belangrijke reden om mee te doen, maar daarnaast is iedereen er ook van doordrongen dat er hele mooie doelen mee gediend worden. Ook dit jaar weer de 3 hospices (Stichting Sravana Doetinchem, Hospicegroep De Lelie en Hospice Zutphen) alsmede het Inloophuis Oude IJssel in Doetinchem. In de aanloop naar het evenement heeft iedereen zijn beste beentje voorgezet om een mooi bedrag bij elkaar te sprokkelen. Zo zijn er prachtige hardloop T-shirts en zelfs een zelfgeschreven hardloop boek verkocht, zijn er etentjes georganiseerd en clinics verzorgd en zijn er nog veel meer magnifiek initiatieven ontplooid. Daarnaast hebben de diverse sponsors een stevige duit in het zakje gedaan. Al die bedragen tezamen zijn tot vlak voor het evenement gestort en uiteindelijk werd tijdens de grandioze after-party onder luid applaus het voorlopige eindbedrag bekend gemaakt ... maar liefst € 35.200, een topopbrengst! Spontaan werd er door alle deelnemers een cirkel gevormd toen de eerste klanken van de promosong "Here comes the sun" uit de boxen klonken ... apetrots als we waren op dat weergalozes resultaat.

Oefening baart kunst

Uiteraard moest er ook getraind worden, zowel door de lopers als door de mountainbikers, want zo'n 30 – 50 kilometer rennen in diverse kleinere etappes, dan wel ruim 220 km fietsen door ruw terrein dat doet lang niet iedereen zo maar even. Gelukkig konden we daarbij gebruik maken van ons aller Herbert, die de gave heeft om zeer vriendelijk met zachte warme stem en glanzende pretoogjes mensen dingen te laten doen waar het lichaam absoluut niet voor bedoeld is. Zelfs een rood stoplicht naar de Kruisbergse bossen weet dit heerschap uit te buiten; een passerende automobilist die wel groen licht had heeft zeker en vast met

verbazing zitten kijken naar een hele groep mensen die in diepe poephouding op het fietspad zat te squatten totdat het sein weer op veilig stond. ... Heb je wel eens achterwaarts op handen en voeten door een grintbak voortbewogen of kikker-sprongen berg-op gemaakt ... nou wij wel!!!

Dagen na de training kon je daar nog van nagenieten. Zijn 'touwtje aan de navel' brengt bij mij nog rillingen teweeg, maar uiteindelijk hebben deze tips, maar ook de eigen trainingen in groepsverband dan wel in stille afzondering hun vruchten afgeworpen, want eigenlijk zijn er niet echt mensen uitgevallen ... al is wellicht wel eens etappetje gemist door deze of gene.

Uiteindelijk was het zover

Ook bij de 'cracks' sloeg de paniek toe ... na 5 winteredities was dit de eerste keer dat we in de zomer zouden gaan lopen met de BAX2Give estafette. Was eerder het devies bij het inpakken van de sporttas "hoe houd ik het boeltje warm" nu was de levensvraag "hoe houd ik het hoofd koel" en "de okseltjes appeltje-fris". Tips werden uitgewisseld via de groepsapp en zo kon het gebeuren dat zaterdagochtend 22 juni ruim voor 7.30 uur perfect uitgebalanceerde sporttassen incl. deorollers, tepelpleisters en vochtige doekjes de parkeerplaats bij BAX opgedragen werden door een groep mensen die popelden om van start te gaan. Arboretageving en rijtijdenbesluit zorgden voor enige vertraging, die echter goed geluimd werd doorgebracht met een perfect gezet kopje koffie door een heuse barista. Luid zingend, onder andere de BAX2Give promosong 'Here comes the sun' (niet iedereen was even tekst-vast; gelukkig waren er geen kniesoren mee!), en anders rijkelijk bestrooid met muzikale noten die onze eigen DJ van zijn draaitafeltje de bus doorslingerde toog het gehele gezelschap Zuidwaarts.

Na toch wel een stevige rit, ooo hemeltje ... moeten we echt dat hele stuk terugrennen/fietsen ... bereiken we de ENCI mergelgroeve met daarin azuurblauw water onder een stralende zon; slechts de heerlijke Limburgse vlaai deed ons beseffen dat we niet doorgeschoten waren naar de Mediterrané of Zanzibar. Het was nog een hele opgave voor Simon om die hele meute enigszins in het gelid te krijgen voor een groepsfoto ... het uiteindelijke resultaat konden we een dag later op het Simonsplein al bewonderen op een meterslang spandoek. Dan nog even een emotioneel moment ... een halve minuut stilte voor Frans ... om hem te herdenken en te bedanken voor de support die hij ons gaf tijdens vorige edities.

Startschot

Vanuit Doetinchem hadden we een levensechte wethouder meegenomen voor een bemoedigende toespraak en voor het lossen van het startschot, een rol die Jorik met verve vervulde alvorens zichzelf in het zweet te rennen. De mountainbikers stoven er vandoor; vol overgave storten zij zich op het eerste traject dat die avond zou eindigen in Roermond; pas in de ochtendstond zouden ze het laatste deel oppakken

vanaf Milsbeek. De zeem in hun strakke broekjes behoedde hun tere biljetjes, maar was daarna minder geschikt om de ramen mee te lappen. Groepje 4 viel de eer te beurt om de eerste loopetappe voor hun rekening te nemen, vanaf de Sint Pietersberg dwars door het Maastrichtse centrum.

Groepje na groepje wisselde elkaar zo af, terwijl allerlei landschapstypes werden doorkruist variërend van beboste heuvels en grazige uiterwaarden, geflankeerd door stille kerkjes, volgeladen kersenbomen en dorstige aardappelvelden. Daarbij werden de lopers op hun kilometers begeleid door een voor- en achterfietser, op deze wijze grotendeels de rood-witte markering van het Pieterpad volgend. De chauffeurs in de pendelbusjes reden af en aan om aflossende teams op de startplek te droppen en de zwetende finishers weer af te leveren bij de grote bus die steeds langere tijd stilstond op een langzaam Noordwaarts verplaatsende stopplek. Gezien de hoge temperaturen werden er heel wat liters water ingenomen. Het meeste water werd kwam via de poriën weer naar buiten, maar een enkele keer meldde ook een volle blaas zich ... dorstige bomen zat en het is ook gezellig plassen zo naast elkaar in de mais die inmiddels ruim 2 kontjes hoog was ondanks de droogte.

Een niet nader aan te duiden groepje heeft een nachtelijk etappe noodgedwongen kortstondig moeten onderbreken voor een bezoekje aan een camping; wel waren zij zo netjes om met een krijtje op het bord "Bedankt voor het poepen" achter te laten. Ontlast is het lopen een stuk lichter, al voel je wel steeds de vorige etappes nog in de benen zitten en wordt het op den duur toch wel een behoorlijke prestatie, zeker de best wel hoge temperaturen en het slaapgebrek in aanmerking nemende. Er werd overigens veelvuldig vreemd-gegaan tijdens dit evenement en niet alleen onder dekking van de kortstondige duisternis; niet iedereen was zijn groepje even trouw in de drang naar het maken van voldoende kilometers ... het buiten de deur een frikadelletje snaaien werd echter getolereerd onder voorwaarde dat de aardappels thuis genuttigd werden. De etappe tussen Bergen en Afferden was er één om in te lijsten vanwege de in stilte genoten overweldigende zonsopkomst van 5.20 die weldra de koelte van de van de nacht zou verdringen. Op de nog warmere zondag werden heel wat zweetduppeltjes vergoten op o.a. de Duivelsberg en de Montferlandse heuvels.

Aktie op de stopplekken

Langzamerhand kwam het einddoel dichterbij. Het lopen en fietsen was natuurlijk de hoofdactiviteit, maar er was daarnaast voldoende te beleven op de stopplekken. In het algemeen was het daar heel goed toeven met heerlijke zomerse temperaturen. Het ontbreken van een koel roséetje tijdens de BBQ bij ondergaande zon aan de Roermondse oevers van de Maas werd oerend-hard goedge maakt met een ijskoude Grolsch 0.0 Er is puberaal plezier beleefd aan een waterballonnen gevecht in Nuth, er is yoga beoefend en gevolleybald. In een Venlo's café werd net na middernacht gezongen voor een jarige Mike.

Natuurlijk kon en mocht er tussendoor een uiltje geknapt worden in de grote bus, maar wie laat de kans voorbij gaan om ruim na middernacht zijn zangtalenten te delen bij een karaoke-festijn ergens in the middle of nowhere? En op een Groesbeeks grasveld was het heerlijk doezelend even lekker niets doen onder de vriendelijke vroege-ochtend-zon. De vrijwilligers van Hospicegroep de Lelie en Hospice Zutphen hebben die nacht nauwelijks hun bed gezien om ons te kunnen vergasten op de broodnodige calorieën, vocht en een stevige schouderklop in Ottersum waar we ook nog eens met een behoorlijke vertraging aan kwamen. Later volgde bij het zwembad in Lobith, waar we niet zo heel fris, zowel qua geur als vermoeidheid, zeer intens aan toe waren, een prima verzorgd ontbijt door de vrijwilligers van Inloophuis Oude IJssel en Stichting Sravana.

En zelfs op één van de wisselplekken was er sprake van actie: in Velden heeft groepje 3 het middernachtelijk leven van 2 zich verdacht ophoudende personen met een criminele Audi zuur gemaakt; zo zie je maar ... voor avontuur hoef je niet naar Miami Vice te kijken.

De herinnering blijft

Langzaam aan werd het rustig daar op het Simonsplein ... de biertjes smaakten opperbest, maar tikten hard aan in de murw-gesportte lichamen en ook de vermoeidheid door slaapgebrek eiste zijn tol. Eenmaal thuis knakte zelfs het sterkste lichaam vlak boven de enkels af en waren er nog slechts 2 eerste levensbehoeftes; douche en bed. 's Ochtends herinnerde een pijnlijke afdaling uit je bed plus een half-uitgepakte sporttas vol heftig meurende met zweet volgezogen shirtjes en broekjes je eraan dat het niet slechts een hele mooie droom betrof, maar dat je het allemaal echt hebt meegemaakt. Maandagochtend was de gang naar het werk zwaar, maar van gelukzaligheid zwevend tegelijkertijd. Probeer maar eens aan je collega's uit leggen wat je meegemaakt hebt ... kansloze missie ... dat gevoel is niet te delen anders dan met lotgenoten. Dat is dan ook precies de reden dat de groepsapp bijkans ontplofte van heel veel oprecht mooie woorden waarbij de emoties van het beeldschermje spatte ... allemaal zo ontzettend puur en herkenbaar. En dan een hele serie foto's die gedeeld is door onze hoffotograaf Simon, die à la minuut het hele gevoel weer aan de oppervlakte bracht. Uiteindelijk vlakt de herinnering af, maar als je dan weer eens zo maar onverwachts een van de deelnemers in het echte leven tegen het lijf loopt, al is het maanden later, dan zal één enkele blik voldoende zijn om weer middenin het evenement te geraken.

Gerd de Lange, deelnemer BAX2Give Care4Life